

τα καὶ πῆγε μ' ἀδιάφορο ὕφος στὸ διαμέρισμά του.

Τὴν ἴδια κιόλας μέρα ὁ Πῶλ Ρενῶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ «Μαζεστικ» τρεμοκρατημένος. Δὲν τολμοῦσε ν' ἀντικρύσει πειὰ τὸν φοβερό Γκόντελ. Ἄλλωστε ἀγαποῦσε τόσο τὴ ζωὴ του, ὥστε δὲν ἄξιζε νὰ τὴν θυσιάσει γιὰ μιὰ περιπέτεια.

Ἡ Ντόλυ, πού, ὅπως ἦταν μεθυσμένη, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ καθόλου ἐκείνη τὴν δραματικὴ σκηνή, μάτια ἀναζητοῦσε τὸ ἄλλο θράδυ τὸν Ρενῶ στὸ ξενοδοχεῖο. Νόμισε ὅτι εἶχε δειλιάσει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ στὸ διαμέρισμά της καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ τὸν ξέχασε καὶ θρῆκε ἕνα καινούργιο φλέρτ. Κι' αὐτὸς ὁμως εἶχε τὴν τύχη τοῦ Πῶλ.

Ἐπειτα ἦρθε ἡ σειρά ἑνὸς ἄλλου νέου κ' ὕστερα ἑνὸς ἄλλου. Ὅλοι τοὺς ὁμως ἔφευγαν τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τραυματισμένοι καὶ μὲ μιὰ ἔκφρασι τρόμου στὴ φυσιογνωμία τους.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μαζεστικ», φυσικά, εἶχε ἀναστατωθῆ. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴν τὴν ξαφνικὴν ἀναχώρησι καὶ τὸν τρόπον τῶν πελατῶν τους. Καὶ τὸ μυστήριον δὲν θὰ διαφωτιζόταν, ἂν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα δὲν συνέβαινε τὸ ἀκόλουθο δραματικὸ ἐπεισόδιον:

Ἐνα θράδυ, ἡ ὡμορφὴ Ντόλυ ἔκανε τὴ γνωριμία ἑνὸς γοητευτικοῦ νέου, τοῦ Ἀμερικανοῦ Μάνουελ Χάμιλτον. Ἦταν ἕνας ὑπερβολικὰ θετικὸς ἄνθρωπος πού δὲν εἶχε πολλὰ αἰσθηματικὰς περιπέτειες στὴ ζωὴ του. Ἡ συμπάθεια πού τοῦ ἔδειξε ἡ Ντόλυ Γκόντελ τὸν ἐκκλῆκε καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἐρωτευθῆ. Μὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς ζητήσῃ νὰ τὸν δεχθῆ στὸ διαμέρισμά της. Προτίμησε νὰ πιάσῃ τὸν ἴδιον τὸν μίστερ Γκόντελ καὶ νὰ τοῦ δηλώσῃ μὲ εἰλικρίνεια:

— Μίστερ Ἄρθουρ, ἀγαπῶ παράφορα τὴ γυναῖκα σας! Ξέρω ὅτι τὴν ἔχετε βαρεθῆ. Γι' αὐτὸ σας προτείνω νὰ τὴν χωρίσετε καὶ νὰ μ' ἀφῆσετε νὰ τὴν κάνω σύζυγόν μου.

Ἡ Ντόλυ ἔκταξε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Εἴσατε παραπολύ γελασμένος, Μάνουελ. Τὸ μόνο τραῦμα πού λατρεύω στὸν κόσμον εἶνε ἡ Ντόλυ. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ ἔρωσ ἑνὸς συζύγου εἶνε πάντα τόσο κοινός, τὴν ἀφήνω νὰ ἔχη διάφορα ἐπιπόλαια αἰσθήματα, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ. Ὅποιος ὁμως τολμήσῃ νὰ καταχρασθῆ τὴν καλωσύνη μου, ἔχω τὸν τρόπο νὰ τὸν κάνω νὰ μετανοήσῃ. Κανείς ἀπ' αὐτοὺς πού τὴν ἐφλερτάρησαν, δὲν ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ τὸ ἰδιαίτερον διαμέρισμά της.

Ὁ Ἀμερικανὸς πού τρελλανόταν γιὰ τὴν ἐξωφρενικὴν περιπέτεια ὠρκίσθηκε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴ σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Γκόντελ καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγαπημένην του. Ἐλπίζε ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θ' ἀνάγκαζε τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν χωρίσῃ. Κ' ἕνα θράδυ, ἀφοῦ τὴν μέθυσε μὲ σαμπάνια τῆς ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν περιμένε στὸ διαμέρισμά της. Μὰ ὁ Γκόντελ κατάλαβε τὴ συνωμοσίαν του. Ἄντ' λοιπὸν νὰ ὀδηγήσῃ τὴν γυναῖκα του στὸ δωμάτιόν της, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ βγήκε στὸν κήπον τοῦ ξενοδοχείου ὡς τρελλός. Ἐπειτα προχώρησε πρὸς τὴν ἀμμουδιά τοῦ Μόντε Κάρλο, ἀφήνοντας τοὺς μολοσσούς νὰ κάνουν καλὰ μὲ τὸν ἐνοχλητικὸν ἐρωτευμένον. Δὲν ἔνοιωθε μάλιστα καμμιά τύψιν γιὰ τὸ ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου θῶμα θὰ ἔπεφτε σὲ λίγο ὁ Ἀμερικανός.

Κι' ἀλήθεια, τὸ πρῶν, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου ἄκουσαν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς μίσης Ντόλυ νὰ θγαίνουν ἀγρία οὐρλιάσματα. Ἄνοιξαν τὴν πόρταν νὰ ἴδουν τί συνέβαινε, μὰ ὡπισθώρησαν ἔντρομον ἀπὸ τὴ φρίκη τους. Οἱ μολοσσοὶ τῆς Ντόλυ μάλλωναν μεταξὺ τους καθὼς κατεσπάραζαν τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦ Ἀμερικανοῦ.

Ὁ μίστερ Γκόντελ γύρισε τὸ μεσημέρι στὸ «Μαζεστικ».

— Νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἀποσκευὴν μου στὸ «Γκράντ Ὀτέλ»!

Καὶ ὅταν ἐκεῖνοι τοῦ διηγήθησαν τὸ δράμα πού εἶχε συμβῆ στὸ διαμέρισμά της γυναικός του, τοὺς ἀπάντησε μ' ἀπάθεια:

— Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀμερικανὸς ἦταν κανέναν λωποδύ-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Γκουνῶ καὶ ὁ «ἄγγελος». — Πῶς ὁ «ἄγγελος» κατάντησε «φώκια». — Παντερέφσκυ καὶ Κλεμανσῶ. — «Ὅποια κατάπτωσις!...» κτλ.

Ὁ διάσημος Γάλλος συνθέτης Κάρολος Γκουνῶ, εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του, μιὰ ὡραία κατὰ τὴν Ἀγγλίαν τὴν μίς Χέρντ.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ καθότανε μαζὺ της στὸ σπίτι του καὶ τὴν κυττοῦσε πού ἔπαιζε μερικὰ κομμάτια του στὸ πιάνο, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιον, ἕνα παιδάκι ὡς δέκα - τεσσάρων ἐτῶν, ὁ γιὸς ἑνὸς στενοῦ τοῦ φίλου καὶ τοῦ εἶπε κάτι ἐκ μέρους τοῦ πατέρα του.

Κατόπιν ὁ Γκουνῶ ρώτησε τὸ παιδί τοῦ φίλου του:

— Δὲν μοῦ λές, μικρὲ μου, ξέρεις τί εἶνε ἕνας ἄγγελος;

— Πῶς δὲν ξέρω, κύριε! τοῦ ἀπάντησε ὁ μικρός.

— Πῶς εἶνε;

Τότε ὁ μικρὸς περιέγραψε στὸν Γκουνῶ ἕνα ἄγγελο ἔτσι καθὼς τοῦ τὸν εἶχαν διδάξει καὶ τὸν εἶχε δεῖ μέσα στὰ βιβλία τοῦ σχολείου του. Μαλλιὰ ξανθιά, κατσαρά, μάτια γαλανὰ κλπ.

— Ἄ! ὡραία! εἶπε ὁ Γάλλος μουσουργός. Καὶ τώρα πές μας: Εἶδες ποτέ σου ἕνα τέτοιον ἄγγελο ζωντανό;

— Ὁχι, κύριε...

— Ἄ! Ἐλα δῶ, λοιπόν... Κύτταξε ἐκεῖ στὸ πιάνο αὐτὴ τὴν δεσποινίδα... Δὲν εἶνε ἕνας σωστός, ἕνας ζωντανὸς ἄγγελος;

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ἦλθε ἡ ἐποχὴ πού ὁ Γκουνῶ τὰ χάλασε μὲ τὴν μίς Χέρντ, καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ ἕνα μεγάλο καυγᾶ, πού ἔφθασε στὰ δικαστήρια.

Τὸ παιδί τοῦ φίλου του εἶχε ἐντῶμεταξὺ μεγαλώσει καὶ εἶχε γίνῃ πειὰ ἄντρας.

Ἐνα θράδυ καθὼς περνοῦσε μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, συναντᾷ τὸν Γκουνῶ καὶ τοῦ μιλάει πρῶτος:

— Τί γίνεσθε, κ. Γκουνῶ; Πῶς εἶσθε;... Δὲν μοῦ λέτε τί γίνεσθε ἐκείνη ἡ ὡραία κυρία... ἐκεῖνος ὁ ἄγγελος;

— Ποιὰ κυρία;... Ποιὸς ἄγγελος;...

— Ὁ ἄγγελος πού μοῦ δεῖξατε πρὸ ἐτῶν... Δὲν θυμᾶσθε;... Ἡ κυρία Χέρντ!...

Στὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ Γκουνῶ πετάχτηκε, ὡς νὰ τοῦ ἀκουμπήσανε ἀναμμένο σίδηρο:

— Αὐτὴ!... αὐτὴ!... Αὐτὴ δὲν ἦταν ἄγγελος, παιδί μου... Ἦταν μιὰ... φώκια!...

Ὁ διάσημος Πολωνὸς πιανίστας Παντερέφσκυ, ὁ ὁποῖος ἐνσημάτισε καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Πολωνίας, εἶχε καταλήξῃ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς πατρίδος του, στὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης, ὅπου συναντήθηκε μὲ τὸν Κλεμανσῶ.

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε, τὸν ρώτησε τότε ὁ Κλεμανσῶ. Εἶσθε σεῖς ὁ διάσημος Παντερέφσκυ, ὁ γνωστός σ' ὄλον τὸν κόσμον ὡς περίφημος πιανίστας;...

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, κύριε Πρόεδρε...

— Καὶ τώρα ἐγίνεσθε ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Πολωνίας;

— Ἄκριβως.

— ... Ὅποια... κατάπτωσις!... ἔκανε ὁ Κλεμανσῶ, χαμογελῶντας χαρακτηριστικά.

τῆς πού θέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀπουσίας μας. Εὐτυχῶς τὰ σκυλιά μου ξέρουν καλὰ νὰ φυλάνε τὰ πράγματα τοῦ κυρίου των.

Κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον μ' ἕνα ψυχρὸ καὶ ἀπαθές ὕφος. Μὰ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἄφησε τὴ γυναῖκα του νὰ φλερτάρῃ. Προτίμησε νὰ γίνῃ αὐτὸς πρὸ αἰσθηματικὸς γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν φόβον μήπως μιὰ μέρα τὴν χάσῃ πράγματι ἀπὸ κοντὰ του.

Τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του